Bericht aan onze Abonné's.

Het is een bekend spreekwoord dat men, wanneer het getij begint te verloopen, de bakens dient te verzetten.

Toen dan ook, in Augustus 1914, de gebeurtenissen op internationaal gebied elkander met een verbazende snelheid opvolgden, zóó, dat een éénmaal per week verschijnend tijdschrift deze onmogelijk op den voet kon volgen — hetgeen toch onze voornaamste taak is en blijft — hebben wij niet geaarzeld en besloten we om, in afwijking van ons program, inplaats van één-, tweemaal per week te gaan verschijnen.

Hoezeer wij daarmede in den geest van onze lezers gehandeld hebben, bleek ten duidelijkste uit het reusachtig toenemend aantal abonné's.

Thans hebben zich de omstandigheden echter dermate gewijzigd, dat men waarlijk wéér zou kunnen spreken van een getij, dat begint te verloopen. Er is geen sprake meer van „snelheid" bij hetgeen op politiek en militair gebied voorvalt; het leven heeft zich, niet alleen in de neutrale landen, maar zelfs ook in de niet-bezette gedeelten der oorlogvoerende rijken, merkwaardig goed aan den toestand aangepast. Daarom is het thans ook voor ons tijd geworden, om de bakens wéér te verzetten, en terug te keeren tot ons oorspronkelijk program van éénmaal per week verschijnen.

Dit wil echter geenszins beduiden, dat wij daardoor ons devies „steeds in alles vooraan" uit het oog zouden verliezen. Integendeel! Ons tijdschrift zal zijn eenmaal stormenderhand veroverde plaats aan de spits der Nederlandsche geïllustreerde bladen, op waardige wijze blijven innemen, zoowel wat „actualiteit" als „uitvoering" betreft. De uitvoering zal er zelfs zooveel te fraaier door worden, want zooals te begrijpen is, kon er door de snelheid, waarmede ons blad zoowel door de redactie als door de technici, moest worden gereed gemaakt, niet die zorg aan worden besteed, die wij er gaarne aan besteed zouden hebben. Dit kan thans anders worden. Bovendien zal elk nummer, nu wij zooveel meer ruimte ter beschikking hebben, wederom „elck wat wils" bevatten.

Om daartoe te geraken, hebben wij reeds verscheidene medewerkers aangezocht en liggen reeds verschillende ontwerpen voor nieuwe rubrieken gereed.

Zoo zal dus ons tijdschrift, te beginnen met het eerstvolgend nummer, dat inplaats van Maandag, Woensdag 24 Mei verschijnt wederom in zijn oorspronkelijke gedaante de wereld ingaan.

Dat het Uw aller vriend en welkome gast zal blijven!

Tentoonstelling Rient van Santen.

De tenorzanger Rient van Santen, die de schrijver is van een Hollandsch en een Fransch boek welke het lezen ten zeerste waard zijn, heeft bij Boussod, Valadon & Cie. in Den Haag een reeks schilderijen en teekeningen, herinneringen uit Indië, tentoongesteld. Zijn werk getuigt van een persoonlijke opvatting: Indië is voor hem vooral het land van waringins en breedstammige boomen, van vulcanen en hel-blauwe of wonderlijk gekleurde luchten. Hij vermijdt bijna geheel de palmen en de huisjes-met-poppetjes, waarvan de banale visie zich aan menig ander schilder 't eerst schijnt opgedrongen te hebben. Wie Indië kennen, zullen deze interessante tentoonstelling met genoegen bezichtigen. — Op deze pagina reproduceeren wij een tweetal van zijn werken.

Het Goudspook

Oorspronkelijke roman van G. Dieterle

(6) (Vervolg).

De auto snelde over de wegen; in de bochten wierpen de lantaarns hun vèr-uitstralend licht tegen de heuvels of over de weilanden; het vee vluchtte verschrikt in de duisternis weg. De mist was opgetrokken en de nachthemel was met sterren bezaaid; een dofrossige plek, ver in het Westen, wees Londen aan. Bij de dorpen verminderde de auto zijn snelheid, maar zoodra ze weer buiten waren, werkte de motor met de hoogste capaciteit. Lecoque boog naar Bonboirie en schreeuwde zoo hard mogelijk om zich boven het lawaai verstaanbaar te maken:

„Daar zijn de lichten van Dover . . . Vive la France."

Bonboirie schoof zenuwachtig heen en weer en lachte heel benauwd. Ze reden door de straten van Dover. Alles was in rust, want het was diep in den nacht; een oogenblik later gingen ze langs een vaart, daarna zwenkte de auto en hield stil. Ze stapten uit en voor hen stond Bleriot, die Lecoque groette en zich lachend tot Bonboirie wendde met de woorden „U schijnt leelijk tegen het tochtje op te zien. Stappen jelui maar gauw in en blijf stil zitten."

„Vooruit," riep de detective, die naar de machine liep en zijn plaats innam. De goudsmid werd door een paar helpers meer dood dan levend op zijn plaats getild en extra vastgesnoerd. Bleriot zette de propeller aan, het vliegtuig trilde en kraakte, en de hevige luchtverplaatsing ontnam beiden bijna den adem.

De aviateur klom in den stuurstoel, gaf nog een paar wenken aan de helpers, die de reusachtige, gonzende libel met groote inspanning aan haar staart vasthielden en riep toen „los".

Hevig schommelend, terwijl Bonboirie een kreet van angst gaf, ging het de lucht in. Als een reusachtige vogel sneed de aëroplane door de nachtlucht, gierend, stampend en suizend. Heel diep beneden hen lag de zwarte zee, met zijn sneeuwwitte golfkoppen. Soms gaf de motor zoo'n knal, dat het was alsof er ettelijke kanonnen tegelijk werden afgeschoten.

Plotseling daalde Bleriot tot een meter of vijf boven de oppervlakte van de zee, om onmiddellijk daarna weer op te stijgen. Even later kwamen de lichten van de Fransche kust in het gezicht, doch bijna op hetzelfde oogenblik waren ze boven Frankrijk, zoo snel ging het. Kort daarna zagen zij een groote licht-wolk aan den nachthemel en Bleriot schreeuwde: „Parijs". Nog een paar minuten, de aviateur verminderde de snelheid en met den kop omlaag, daalde de machine in een spiraal, om bij een groot vuur, dat op een stuk land brandde, neer te komen. Met een schok kwamen de wielen op den grond, de machine stoof nog een eind vooruit en stond daarna stil. Een stuk of zes mannen kwamen uit een hangar toesnellen en hielpen de twee passagiers uitstijgen. Lecoque complimenteerde Bleriot voor zijn prestatie en Bonboirie, die nu weer geheel op zijn gemak was, vertelde dat hij den tocht heerlijk had gevonden en het hem speet dat het niet langer geduurd had.

De detective en Bleriot keken hem met een spottenden blik aan. De mannen demonteerden de machine. Bleriot stond met zijn passagiers, die op een auto wachtten die hen naar Parijs zou brengen nog wat te praten, toen zij plotseling in de stilte het gezoem van een vliegmachine hoorden, die snel naderde.

De lucht was donker en het was onmogelijk iets te onderscheiden, maar aan het gesnor was duidelijk te hooren, dat de vliegmachine vlak boven het veld manoeuvreerde. De mannen keken elkaar verwonderd aan. Plotselingwerd in de lucht de silhouet van een groote machine zichtbaar, die snel daalde. Toen de aëroplane een vijf en twintig meter boven het veld was, werd er iets uitgeworpen, dat met een harden plof op den grond viel. Onmiddellijk